

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3081/2019
27.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж бр. 4396/18 од 08.04.2019. године, у седници од 27.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

И НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж бр. 4396/18 од 08.04.2019. године као изузетно дозвољеној.

П ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж бр. 4396/18 од 08.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 бр. 188/18 од 26.07.2018. године, ставом првим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади штету која је изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И 176/18 (И 1702/05) и то на име главног дуга по основу разлике зараде и накнаде зареде, трошкова парничног и трошкова извршног поступка, све у износима ближе наведеним у овом ставу изреке са припадајућом каматом. Ставом другим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев тужиоца за накнаду штете по основу трошкова извршног поступка у износу преко досуђеног од 2.160,00 динара, као и у делу за исплату законске затезне камате почев од 07.12.2005. године, па до дана подношења тужбе. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж бр. 4396/18 од 08.04.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда, док је ставом другим изреке одбијен захтев странака за накнаду трошкова поступка.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Тужиља је доставила одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Решењима Апелационог суда у Нишу на која се у ревизији позива, укинута су првостепене пресуде због битних повреда одредаба парничног поступка. Решења Вишег суда у Лесковцу, на која се ревизијом указује, не односе се на исти чињенични и правни основ као побијано решење, с обзиром да се односе на повреде права на суђење у разумном року у стечајним поступцима. Сентенца из решења Врховног касационог суда Ржг 1071/2015, на коју ревизија указује, односи се на накнаду материјалне штете по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, према тада важећим одредбама Закона о уређењу судова, а не на накнаду материјалне штете у парничном поступку, која је досуђена применом Закона о заштити права на суђење у разумном року и то у ситуацији када је утврђена повреда права на суђење у разумном року у извршном предмету у коме је извршни дужник друштвено правно лице, као у конкретном случају. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужбом од 12.02.2018. године, тужилац је тражила накнаду материјалне штете, а вредност предмета спора је означена на износ од 10.000,00 динара.

Будући да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које очигледно не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП је прописано да ревизија у споровима мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић